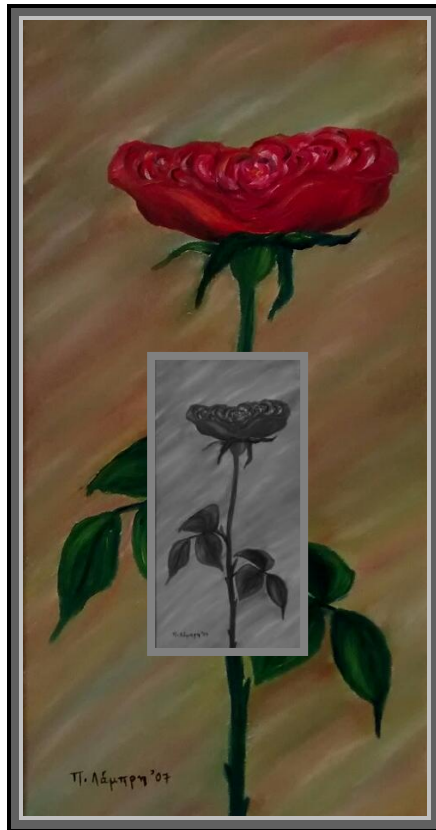

Παναγιώτα Π. Λάμπρη

Χαρμολύπες

2018

Παναγιώτα Π. Λάμπρη

Χαρμολύπες

Διατίθεται δωρεάν

Πάτρα 2018

Τίτλος: Χαρμολῦπες

Δημιουργός ποιημάτων: Παναγιώτα Π. Λάμπρη

Σελιδοποίηση: Παναγιώτα Π. Λάμπρη

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Παναγιώτα Π. Λάμπρη

Εικόνα εξωφύλλου: «Ρόδο άλικο» (λάδι σε μουσαμά, 30 X 60 εκ.),
ζωγραφικός πίνακας Παναγιώτας Π. Λάμπρη

ISBN: 978-618-00-0485-4

Copyright © 2018

Εκδότης: Παναγιώτα Π. Λάμπρη

Ιστοσελίδα: <http://users.sch.gr/panlampri/>

Επιτρέπεται η αναδημοσίευση κειμένου του έργου με αναφορά στην πηγή, χωρίς την άδεια της δημιουργού.

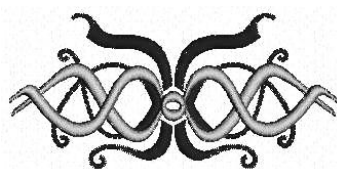
Σε κείνους
που στη ζωή τους επέλεξαν να πουν
τα δύσκολα,
αλλά σημαντικά *ΟΧΙ*.

Τά λιμάνια

Άφησα πίσω,
στό παρελθόν τά χάρισα
όσα, μέ δική μου εϋθύνη
ή άλλων, μέ πονέσαν·
τώρα,
μόνα καί βέβαια λιμάνια μου
ό,τι αγαπῶ
κι ή δημιουργία.

23 Μαρτίου 2014

Τό μέγα ἀμάρτημα

Τό ἐφηβικό πρόσωπο,
στεφανωμένο ἀπό μακριά μαῦρα μαλλιά
καί μέ γυαλιστερά ψιμύθια ποικιλμένο,
παρακολουθεῖ μέ βλέμμα ζωηρό
θέμα πού ὡς κέντρο τίς γυναῖκες ἔχει.

Ἡ ἀναφορά στή θυσία τῶν Σουλιωτισσῶν
τό πρόσωπό της συννεφιάζει!

Ζητεῖ τόν λόγο

καί μέ βεβαιότητα ἐπίμονη

ἀποφαίνεται πώς κεῖνες οἱ γυναῖκες,

πού, γιά ν' ἀπεμπολήσουν τή δουλεία

καί τήν ἀτίμωση,

στοῦ Ζαλόγγου τόν γκρεμό

σάν παλιά ἀθύρματα

τά ἄωρα σπλάχνα τους πετάξαν

καί χωρίς λύπη γιά τά ἐγκόσμια

στήν Αἰωνιότητα μαζί ὀδηγηθῆκαν,

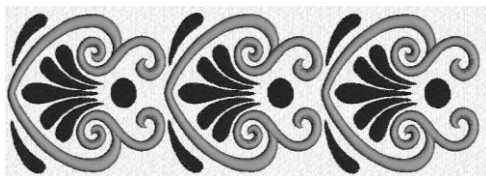
τό μέγα ἀμάρτημα τῆς αὐτοκτονίας πράξαν!

Στήν απόλυτα έκφρασμένη κρίση της
δύο φράσεις επαναλαμβάνει:
*«Μόνο ο Θεός δίνει τή ζωή
καί μόνο αυτός δικαιωματικά τήν παίρνει!».*
Καμιά θέση στή σκέψη της ή ἐπιλογή
πού τό «Ἐλευθερία ἢ Θάνατος» ὑπαγορεύει.

Ἡ ἔφηβη,
ὑπό τοῦ δόγματος τό πρίσμα,
σέ ἀναπόφευκτο δογματισμό ὑποπίπτει
καί ἐρήμην τῶν θυμάτων
τήν κερδισμένη Αἰωνιότητά τους ἀπορρίπτει.
Μόνη ὑπαρκτή γι' αὐτήν Αἰωνιότητα
ἐκείνη, πού μεταφυσική ὑπόσταση ἔχει.

29 Μαρτίου 2014

Παράθυρα σφαιλιστά

Γεννήθηκαν μέ τά παράθυρα άνοιχτά
στήν άπαντοχή χειμωνιάτικης λιακάδας·
μέ τά χαϊδέματα τών άνέμων,
πού έρωτικά εισέβαλλαν στή νυφική τους παστάδα·
μέ τό εϋπροσήγορο χαμόγελο τοϋ γείτονα,
πού μοίραζε άπλόχερα καλημέρες·
μέ τών παιδιών τίς άτέρμονες αισθαντικές φωνές,
πού όλημερίς δοξολογοϋσαν τό σύμπαν.

Μεγάλωσαν μέ τή χαρά τής καταδεκτικής αϋλής,
μέ τή φιλόξενη άγκαλιά τής μικρής κάμαρης,
μέ τή γεμάτη θαλπωρή φλόγα τής άναμμένης έστίας,
μέ τήν τροφή πού, φτωχική, όλο άγάπη προσφερόταν,
μέ τήν έλπίδα καλύτερης ζωής, πού τίς άξίες δέν
ξεπουλοϋσε.

Τώρα, πού τά έν οίκω από τυχάρπαστους εισβολείς,
χωρίς αιδώ και δέος προς τήν Έστία, βεβηλώνονται,
σφαιλιστά, κιγκλιδωμένα τά παράθυρα

ἐμποδίζουν τή χαριτόβρυτη λιακάδα νά περάσει,
τούς ανέμους, ἐλεύθερους, δροσιά νά φέρουν,
τό χαμόγελο τοῦ γείτονα τίς καρδιές νά γλυκάνει,
τίς φωνές τῶν αἰχμαλωτισμένων στίς ὀθόνες παιδιῶν
νά δοξολογοῦν σέ ρύμες κι ἀλάνες τό σύμπαν.

Αὔριο, σφαιλιστά, κιγκλιδωμένα τά παράθυρα,
θά μιλοῦν γιά τήν κοινωνία φόβου, πού τά γέννησε,
θά κλειοῦν, ἄγνωστο ὡς πότε, σκέψη ἐλεγχόμενη
καί συναισθήματα μέ κυνισμό ἐνδεδυμένα.

Σφαιλιστά, κιγκλιδωμένα τά παράθυρα,
ἴδια μ' ἀνθρώπους πού δεσμά τούς χάλκευσαν,
κι ἀνύποπτοι - δέν ἄκουσαν ὅσους γιά δουλεία μιλοῦσαν -
τήν ἡμέρα ἀναμένουν,
πού πάλι θά χαροῦν στής λιακάδας τό ἄνοιγμα,
πού πάλι οἱ ἄνεμοι, θεράποντες τοῦ Αἰόλου τά κελεύσματα,
θά εἰσβάλουν θριαμβικά ἀπό τά πέρατα τῶν ὀριζόντων,
πού πάλι τοῦ γείτονα τό φωτεινό καλημέρισμα
ἄρμονικά θ' ἀνταμώσει μέ τῶν παιδικῶν φωνῶν τόν
ἀντίλαλο,
πού πάλι στούς δρόμους θά μαίνεται,
δοξολογῶντας τό σύμπαν.

24 Μαΐου 2014

Μέρα γιορτής

Οί πολῖτες, μέ πρόσωπα φαιδρά,
μέ ἐλπίδα πώς κάτι καλό
γιά κείνους καί τόν τόπο τους θά γίνει,
καλωσορίζουν στή δημόσια ζωή
πολίτες πού στά λόγια τους πεισθῆκαν.

Τῆς νίκης μέτοχοι,
τή χαρά τοῦ θριάμβου χαίρονται,
μή λησμονῶντας πώς καί άλλοτε,
μέ ἀνάλογο ἐνθουσιασμό,
ἤλπισαν, γιόρτασαν καί γελαστῆκαν.

Τῆς Πανδώρας κληρονόμοι,
κάθε φορά μέ ἐλπίδα ὡς τήν κάλπη φθάνουν
καί πεπεισμένοι πώς αυτή, τήν τελευταία,
τά μεγάλα λόγια
θ' ἀποδειχθοῦν ἀληθινά μεγάλα.

Σήμερα εἶναι μέρα γιορτής!

Ὁ δικός τους νίκη λαμπρή κατήγαγε
καί χρέος νά τήν ἀπολαύσουν!
Αὔριο, ἄν Κλέων ἀποδειχθεῖ,
οὔτως ἢ ἄλλως, ἀργά θά ᾽ναι νά κλάψουν.

26 Μαΐου 2014

Ἄνθρωποι

Ὡς χαρίεν ἄνθρωπος, ὅταν ἄνθρωπος ᾖ.

Μένανδρος, Γνῶμαι μονόστιχοι 562

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι
πού ὡς ματαιοπονία περιττή τήν αὐτογνωσία αἰσθάνονται.

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι
πού ὡς ἐναντίωση τήν ἐκφρασμένη ἀλήθεια ἐκλαμβάνουν.

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι
πού πλήρεις ἀνίας τή μίζερη ζωή τους περιφέρουν.

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι
πού μέ τόν κόπο τρίτων τά ἀναγκαῖα τῆς ζωῆς οικονομοῦν.

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι
πού στό σκοτάδι μόνο τό κακό τῶν ἄλλων βουλεύονται.

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι
πού σκαίῳς ἐπιτιθέμενοι ἀμύνονται.

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι
πού μέγα φθόνο φθονοῦν γιά ὅ,τι καλό ἄλλοι ἐπιτυγχάνουν.

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι
πού μεγάλη χαρά χαιρόνται μέ ὅ,τι θαυμαστό ἄλλοι
πράττουν.

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι
πού μέ ἐπιχειρήματα τοῦ ἑαυτοῦ τους ὑπεραμύνονται.

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι
πού στό φῶς μόνο τό καλό τῶν ἄλλων ἐπιθυμοῦν.

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι
πού μέ τόν ἱερό ἰδρώτα τους τά πρός τό ζῆν πορίζονται.

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι
πού μέ ἐγρήγορση καί ἀξιοπρέπεια διάγουν.

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι
πού τήν ἀλήθεια ὡς ἔκφραση τῆς γνήσιας ζωῆς ἀποζητοῦν.

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι
πού τοῦ βίου προμετωπίδα τό «γνώθι σαυτόν» ἔχουν.

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι
πού...

Ἄνθρωποι, ἄνθρωποι, ἄνθρωποι!
Μέ τά μείον καί τά σύν τους, ὅλοι ἄνθρωποι.

28 Μαΐου 2014

Ἀχαριστία

Μετά τήν δόσιν τάχιστα γηράσκει χάρις.

Μένανδρος, Γνώμαι μονόστιχοι 367

Τό βίός του ὅλο μέ δικαιοσύνη διεμοίρασε!
Γέρων ἄνθρωπος, τί τό χρειαζόταν;
Μόχθος δικός του ἐκ βαθέων χαρίστηκε!
Δικός του μόχθος, νά τόν χαίρονται δικοί του!

Ἐρημίτης πιά κι ἀνήμπορος
- σέ ὧρες πού τά πάντα γύρω ἠσυχάζουν -
τήν ἀπροσμέτρητη ἀγνωμοσύνη συλλογίζεται
μεμφόμενος τόν ἑαυτόν του εἰς μάτην!

Τῆς μοναξιᾶς ἀδέλφι ἀξετίμητο,
κάθε πού μέ φῶς τόν κόσμο ἡ μέρα λούζει,
προσμένει στοῦ παραθύρου τόν ὑαλοπίνακα
μορφή ἀγαπημένη νά προβάλει,

ἀκούει στὸν δρόμο βήματα περαστικῶν,
ὅμως στή θύρα του μῆτε ἕνα φτάνει.

Θλιβεροί ἐπιλήσιμονες τὰ τέκνα του
τὴν πατρική περιουσία ἀπολαμβάνουν
μά, στό κατώφλι του γέρου πατέρα τους
μέ καμιά ἀφορμή δέν φθάνουν.

29 Μαΐου 2014

«Ἐς ἔδαφος φέρειν...»!

*Σ' ὅσους κλείνουν ευλαβικά
της καρδιάς τους το γόνυ
στην πατρογονική κληρονομιά.*

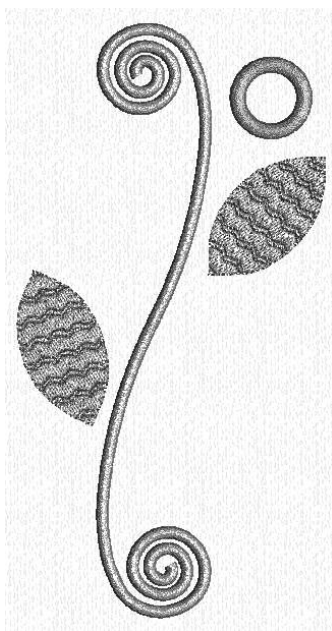
«Ἐς ἔδαφος φέρειν πᾶν ἑλληνικόν»
διέταξε ὁ ἐξ ἐσπερίας ἀφιχθείς αὐτοκράτωρ.
Ξένος, ἀπαίδευτος, ἀδαής
τά τῶν Ἑλλήνων πῶς νά ἐννοήσει;

Ναί, ναί, «ἐς ἔδαφος»!

Καί ἱερά, βωμοί, ἀγάλματα,...
εἰς ἔδαφος ἦλθον
καί θαυμαστά ἀρχαῖα συγγράμματα
εἰς πῦρ ἐβλήθησαν
καί πιστοί στήν θρησκεία τῶν προγόνων
εἰς πύλας Ἄδου ἀφίχθησαν.

Ὁ αὐτοκράτωρ,
στή βραχεΐα, τήν ἀδιάφορη ἡγεμονία του
μ' αὐτό τό «ἐς ἔδαφος φέρειν πᾶν ἑλληνικόν»,
ἀφάνισε ἀπό τά τῶν Ἑλλήνων πλεῖστα.

31 Μαΐου 2014

Ἡ κόρη

Στη φίλη Μαρία Ε. Κυρίζογλου

Όταν για πρώτη φορά τό κλάμα της ἄκουσε,
τό κορμί της ἀναρρίγησε.

Όταν για πρώτη φορά στήν ἀγκάλη της τήν ἔβαλε,
τίς ὠδίνες λησμόνησε.

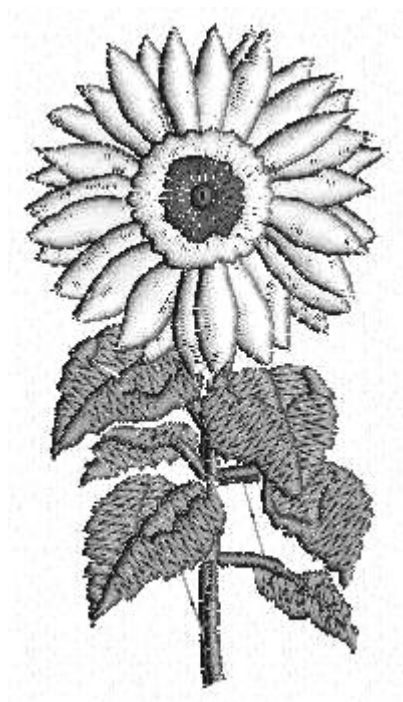
Όταν για πρώτη φορά τή θηλή της ἄγγιξε,
τῶν θεῶν ὅλων ἡ εὐλογημένη ἔνιωσε.

Ἀλλά, φεῦ, νωρίς νόημα ἔλαβε
τί ἡ «εἰς τὸ ἐναντίον τῶν πραττομένων
μεταβολή» σημαίνει,
ἀφοῦ τό σπλάχνο της ἀβελτηρία ἰατρική
διά βίου θά πληρώνει!

Μέ ραγισμένη τήν καρδιά,
τόν ἀνίδεο ἄγγελο θωρῶντας,
ὡς ἄλλη μάνα θεά

στής Στύγας τὰ νερά ὀρκίστηκε
πὼς πάντα γι' αὐτόν παροῦσα θά 'ναι!

1 Ιουνίου 2014

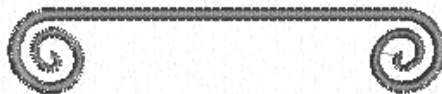

Ἐκτίμηση

*Σ' ὅσους βίωσαν την αγωνία βαριάς ασθένειας
και εξ αιτίας της κατανόησαν την αξία της ζωής.*

Μεγάλο δῶρο τοῦ κορμιοῦ
ἢ ασθένεια!
Μόνο, πού, ἂν σωθεῖς,
κατά πῶς πρέπει
ὀφείλεις νά τό ἐκτιμήσεις.

14 Ιουνίου 2014

Συμβουλή

*«Τόν λόγο πού προσμένεις
πές τον πρώτα έσύ!».*

Αυτή τή συμβουλή,
μέ κάθε άφορμή,
θυμόσοφα ή γερόντισσα δίνει.

Τόν λόγο τόν καλό
ή ίδια άφειδώλευτα σκορπίζει·
καθόλου δέν τή μέλλει
άν οί άλλοι πάντα τόν έννοοῦν·
οὔτως ή άλλως, λόγους καλούς
πολλούς για μοίρασμα έχει
καί τούς χαρίζει σ' άρρωστες ψυχές
φάρμακο νά τούς έχουν.

15 Ιουνίου 2014

Φυγή

Ἐλεγεσ: Θά φύγω!
Δέν εἶναι χώρα αὐτή πού ζῶ
γιά τά ὄνειρά μου!

Ἐλεγεσ, ἔλεγεσ, ἔλεγεσ,
μά, τή λυτρωτική γιά σέ ἀπόφαση
ποτέ δέν ἔλαβεσ.

Ἐλεγεσ, ἔλεγεσ, ἔλεγεσ,
ἀλλά ἐδῶ σ' αὐτή τή χώρα
τά ὄνειρά σου βόλεψεσ.

Ἐλεγεσ, μά, τώρα πιά δέ λές!
Γνωρίζεις πώς τόπο σάν κι αὐτόν
οὔτε στά ὄνειρά σου δέν θά ἔβρισκεσ!

17 Ιουνίου 2014

Πλησμονή

*Σ' όσους νιώθουν ευδαίμονες,
έχοντας για στέγη τους τ' αστέρια.*

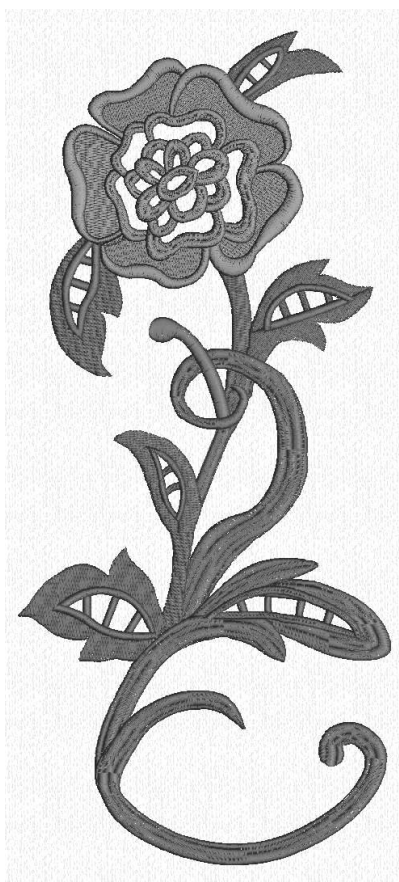
Δέν τούς έλειψε ποτέ τό ψωμί·
πώς νά νοιώσουν τί πάει νά πει̃
ψιχία άπ' αυτό στό τραπέζι νά μήν έχεις.
Δέν τούς έλειψε ποτέ τό άνετο στρῶμα·
πώς νά νοιώσουν τί πάει νά πει̃
σέ παγκάκι, μέ κρύο ή ζέστη, νά πλαγιάζεις.
Δέν τούς έλειψε ποτέ τό ζεστό σπιτικό·
πώς νά νοιώσουν τί πάει νά πει̃
νά μήν έχεις ένα ξύλο στό τζάκι νά βάλεις.
Δέν τούς έλειψε...

Ποτέ, τίποτα δέν τούς έλειψε!

Μέ τέτοια πλησμονή,
μποροῦν άνέτως νά δημηγοροῦν

γιά κείνους πού, έκτός από τήν άναπνοή τους,
τίποτα πίο πολύτιμο δέν ἔχουν.

19 Ιουνίου 2014

Ἔπαρση

Ἀπό καιροῦ εἰς καιρόν
μέ περισσὴ ἀλαζονεία
ἐπίμονα ἐπαναλαμβάνει
πὼς εἶχε, ἀπὸ τό νά κυβερνᾶ,
πιό σπουδαῖα πράγματα νά κάμει.

Ν' ἀσκήσει τὴ διαπρεπῆ
πανεπιστημιακὴ καριέρα του,
νά μελετήσῃ σπουδαῖα βιβλία
πού κάπου ἀφημένα τὸν προσμένουν,
νά χαρεῖ σ' αἴθουσες σκοτεινές
ταινίες πού νά τὸν ταξιδεύουν,
ν' ἀπολαύσει, ὅπως οἱ κοινοὶ θνητοί,
μικρὰ πράγματα
πού νόημα στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἔχουν.

Δημόσια ὁμολογεῖ
πὼς τὰ στερεῖται ὅλα ἐτοῦτα,
ἂν καὶ κανεὶς δέν τοῦ τό ζήτησε,

χάρις στῶν πολιτῶν τῆ σωτηρία!

Μές στήν πολλή κενοδοξία του,
ἐθελουφλῶντας, ἀγνοεῖ πῶς οἱ πολῖτες
ἀλλιώτικα ἀπ' αὐτόν ἀντιλαμβάνονται
τή δική τους σωτηρία!

20 Ιουνίου 2014

Ούτε φωνή,...

Ούτε φωνή, ούτε ακρόαση!

Μέρες τώρα
ούτε ακρόαση, ούτε φωνή!

Χρειάζεται ἔγνοια,
καρδιάς μεγαλοσύνη
κι ἀγάπη μέ επίγνωση,
γιά νά ἐπιθυμεῖς τῆς φωνῆς ἤχους
πού τοῦ ἄλλου τό πρόσωπο εἰκονίζουν,
πού τό βλέμμα του λαχταροῦν,
πού τό στόμα του νοερά φιλοῦν,
πού...

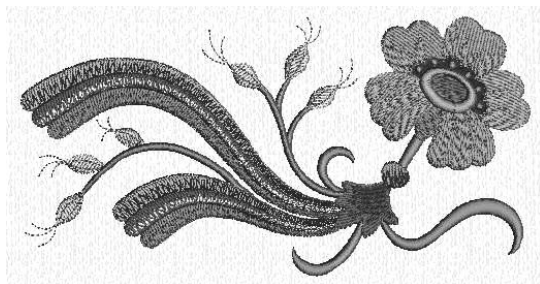
Γι' αὐτό μέρες κι ἄλλες θά ῥθουν
πού ἀπό συνήθεια,
σχεδόν τελετουργικά,
ἀλλά χωρίς καμία προσδοκία,
χωρίς θλίψη καμιά,

τήν ίδια φράση θά επαναλαμβάνεις.

Ούτε φωνή, ούτε ακρόαση!

Θά 'χεις, όμως, μέ τόν καιρό έννοήσει
πώς οί φωνές,
όσων άληθινά σέ νοιάζονται
καί σ' αγαπούν,
έρχονται καί ξανάρχονται
κάθε πού ή ψυχή τίς κράζει
καί δίχως ήχο τίς άκοῦς.

25 Ιουνίου 2014

Ἐφήμερες χαρές

Γιά ἕναν «σωτήριο» τερματισμό,
μέ πρόσωπα ἰλαρά,
μέ ἰαχές θριαμβικές,
τούς δρόμους πῆραν.

Καιρό τέτοια χαρά νά λάβουν
κι εἶπαν κατά πώς πρέπει
νά τήν ἐπιδείξουν
καί μ' ἄλλους νά συνεορτάσουν.

Ὅμως, φεῦ, δέν κατανόησαν
πώς τέτοιες ἐφήμερες χαρές
εἶθισται νά ἐτοιμάζουν ἐν κρυπτῷ
ἐκεῖνοι πού καί τά δεσμά τους ἐτοιμάζουν.

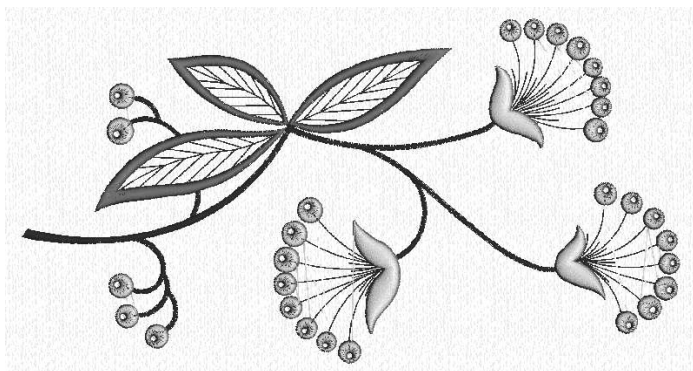
26 Ιουνίου 2014

Μαβί τοῦ δειλινοῦ

Ἄν εἶχε χρῶμα ἢ μεταμέλεια
θά 'ταν μαβί·
μαβί τοῦ δειλινοῦ,
πού τίς διαβαθμίσεις τῆς ἴριδας ἀκολουθῶντας,
θέλει λιλά, ρόζ καί λευκό νά γίνει.

29 Ιουνίου 2014

Ἐκποίηση

Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι.

Δ. Λαέρτιος, Βίοι φιλοσόφων 1.77

Ἐπί ἔτη πολλά
τῆς κρατικῆς τῶν ὑπηρεσιῶν ὑποστάσεως
δημαγωγικά ὑπεραμύνονταν,
ἀλλὰ μεθοδικά μέ ἀποφάσεις τους
τά σωθικά τους κατασπάραζαν.

Τώρα, χωρίς ἐνδοιασμό,
πιστοί στῶν ἐντολέων τά κελεύσματα,
ὅ,τι ἀπ' αὐτές ἀπέμεινε μισοτιμῆς τό ἐκποιοῦν
καί ὑποστηρίζουν, πάλι δημαγωγικά,
πώς χάριν τῶν ἐπομένων γενεῶν τά πάντα γίνονται.

Μεγάλα ψεύδη κι ἀνεπίτρεπτα ψευδόμενοι,
τὴν ἄμοιρη πατρίδα ἰδιοτελῶς ὑποθηκεύουν

καί τό μέλλον τῶν ἐπερχομένων γενεῶν
παντελῶς ἀδιάφορα τό βλέπουν.

2 Ιουλίου 2014

Χαρμολύπες

*Σ' όσους αποθέτουν τις χαρμολύπες τους
στη μαγεία των δειλινών.*

Τῆς ζωῆς μου τά δειλινά πολύ τ' ἀγάπησα.

Τοῦ ἡλιοῦ τό γύρισμα,
τῶν κελαηδισμῶν τό γλύκασμα,
τοῦ ὀρίζοντα τό ἰρίδισμα,
τῶν κουδουνιῶν τό ἀγλάισμα,
τοῦ Ἄποσπερίτη τό λαμπύρισμα,
τῶν ξωμάχων τό ἀνακούφισμα.

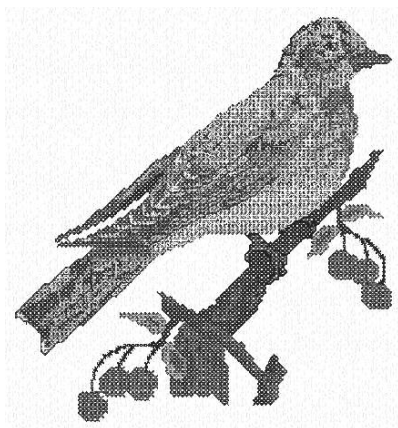
Τῶν λουλουδιῶν τό ἀρωμάτισμα,
τῆς καμπάνας τό ντιντίτισμα,
τῶν κορυφογραμμῶν τό ἀντιφέγγισμα,
τῆς μέλισσας τό βόμβισμα,
τῶν ὑδάτων τό δρόσισμα,
τῆς ἀηδόνας τό τραγούδισμα.

Τῶν ξενιτεμένων τή νοσταλγική ἐπιστροφή,
τῶν μοναχικῶν τή μάταιη ἀπαντοχή,
τῶν θλιμμένων τήν πιά πικρή στιγμή.

Τῶν ἀγαπημένων προσώπων τό ἀντίκρισμα,
τῶν εὐτυχῶν ἐρώτων τό ἄγγιγμα,
τῶν ποθημένων σωμάτων τό ἀγκάλιασμα.

Χαρμολῦπες τοῦ δειλινοῦ ὅλα ἐτοῦτα!
Ἄνταμωμένες στοῦ δειλινοῦ τήν ὥρα
χαρές καί λῦπες, λῦπες καί χαρές,
ἀγαπημένες ΧΑΡΜΟΛΥΠΕΣ!

4 Ιουλίου 2014

Αὐγή καί Ροδαυγή

*Σπονδή στη γενέθλια γη·
στη γη των ποθεινών ερώτων
και της γλυκιάς απαντοχής.*

Ἄν ἀφαιρέσεις ἀπ' τή Ροδαυγή τό Ροδ-
θά μείνει ἡ Αὐγή
πού ἀλλιῶς Ἡώ καί Ἔω καί Αὔω τήν εἶπαν.

Θά μείνει ἡ πανέμορφη ἐρωτική θεά,
μέ τά μεγάλα μάτια καί τά ὄμορφα μαλλιά,
μέ τόν κροκάτο πέπλο καί τά λευκά φτερά,
ροδόσφυρη, ροδόπηχη καί ροδοδάκτυλη,
χρυσήνια, χρυσόθρονη καί χρυσοπεδιλάτη,
ροδοστεφής καί φάεννα,
δροσιά ἀπ' τούς οὐρανοὺς νά ραίνει.

Ἄν στήν αὐγή τό Ροδ- προτάξεις
θά ἴχεις τή Ροδαυγή
πού ἀλλιῶς Νησίστα καί Ἀθήναιον τήν εἶπαν.

Θά 'χεις τό καλλιώνυμο ὄρεινό χωριό,
μέ τά εὐειδῆ τοπία καί τά πολλά νερά,
μέ τά κλιμακωτά πεζούλια καί τά ὠραῖα σπιτικά,
ἰοστεφές, ἠλιοστεφές καί ἀνθοστολισμένο,
δασοσκεπές, καλλίβοτο καί εὐξενο,
εὐάνδρο καί καλλιγύναικο,
τῶν βουνῶν τήν Ἄρτα νά καλλύνει.

6 Ιουλίου 2014

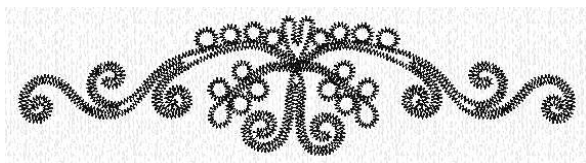

Πάλι

Πάλι και πάλι,
ἴδια, ἀπαράλλαχτα μονότονα,
λόγια πικρά
ἀπό χεῖλη ἡδονικά ἐκστομίζονται.

Ἀταίριαστο·
στόματα, πού περιπαθῶς φιλοῦν,
νά ἔχουν γιά νόημα τῆς ὕπαρξής τους
λόγια πικρά νά λένε μόνο.

21 Ιουλίου 2014

Μιλούσαμε...

*Σ' όσους αντιστέκονται στις σειρήνες
κι αγωνίζονται για τη δική τους ουτοπία.*

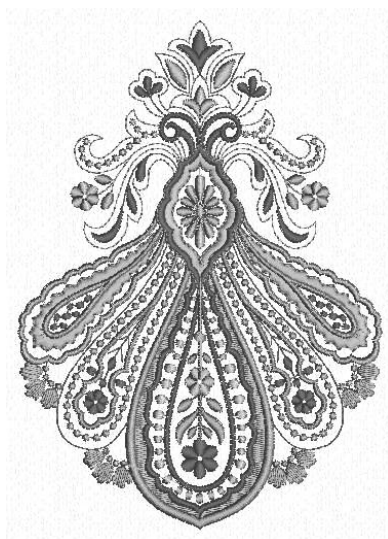
Μιλούσαμε για τίς άξίες
καί συντηρητικούς μᾶς ἔλεγαν.
Μιλούσαμε για τήν πατρίδα
κι ἔθνικιστές μᾶς ἔλεγαν.
Μιλούσαμε για τίς χαμένες πατρίδες
καί ἰμπεριαλιστές μᾶς ἔλεγαν.
Μιλούσαμε για τήν ἀναξιοκρατία
κι αἰθεροβάμονες μᾶς ἔλεγαν.
Μιλούσαμε για τή διαφθορά
καί ἠθικολόγους μᾶς ἔλεγαν.
Μιλούσαμε για τήν παιδεία
κι ἀπαίδευτους μᾶς ἔλεγαν.
Μιλούσαμε για...

Μιλούσαμε, μιλούσαμε, μιλούσαμε,
ἀλλά ἀταίριαστα ἔφταναν τά λόγια

στ' αὐτιά τῶν διεφθαρμένων εἰδημόνων.

Τώρα, πού ὅλα στήν πατρίδα διακυβεύονται,
στ' αὐτιά τῶν διεφθαρμένων εἰδημόνων
καί σέ μεγάλο μέρος τοῦ λαοῦ,
ἀταίριαστα τά ἴδια λόγια φτάνουν.

22 Ιουλίου 2014

Ἡ ὄμορφη

Κάλλος περιμάχητον μὲν ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον.

Πλούταρχος, 1.1.17D

Της Θεώνης Χ. Στούμπου

Ὅλοι τήν ἔλεγαν «ἡ ὄμορφη»
κι ἀληθινά ὄμορφη ἦταν.

Ἄλλ' αὐτή στόν νοῦ δέν ἔβαζε
πώς ἡ ὀμορφιά λίγο κρατεῖ
καί λίγοι ὡς τῆς πρέπει τήν τιμοῦνε.

Μοιραίως, ἡ ζωή ἀργά τῆς ἔμαθε
πώς μόνη καί μέ διάρκεια ὀμορφιά
ἐκείνη πού ἐσωτερική ὑπόσταση ἔχει.

28 Ιουλίου 2014

Τῶν παιδιῶν τό αἷμα

*Ὅσο υπάρχουν παιδιά που σκοτώνονται,
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ δεν υπάρχει!*

Τό αἷμα τῶν ἀθῶων παιδιῶν
κόκκινη τήν ὀθόνη χρωματίζει.

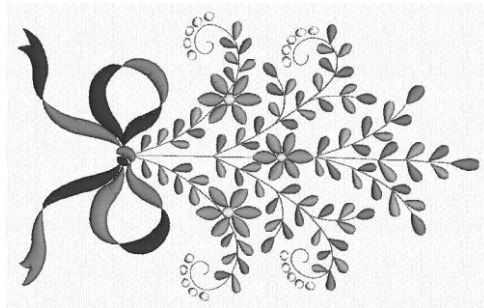
Μιά μάνα τό σπλάχνο της νεκρό
κρατάει στήν ἀπορφανισμένη ἀγκαλιά της,
μιά ἄλλη τήν κόρη της, ἡμιθανῆ,
πού στό σχολεῖο εἶχε πάει,
μιά ἄλλη τόν μονάκριβό της γιό, τραυματισμένο,
σπεύδοντας νά σώσει τρέχει,
μιά ἄλλη...

Πολλές ἄλλες μανάδες,
χρόοοονια τώρα,
θωροῦν νά φεύγουν ἄωρα τά παιδιά τους
θύματα ἑνός «ἄγνωστου» θεοῦ,
πού ὡς δόγμα τό παράλογο ἔχει.

Οί εικόνες μέ τά φρικώδη έγκλήματα
στά πέρατα τής οίκουμένης φθάνουν,
ὅμως, οί συνειδήσεις τῶν τηλεθεατῶν,
ἀμβλύωπες, έθισμένες κι ἀπαθεῖς,
γιά ἀλλότριους πόνους δέν πονᾶνε.

Τά ἀθῶα παιδιά - τοῦ κόσμου ἡ Ἄνοιξη! -
θά συνεχίσουν, ἄγνωστο μέχρι πότε,
έλπίδα, ὅταν γεννιοῦνται, νά σκορποῦνε,
καί μέ τήν πρόωρη, τήν ἄδικη θανή τους
γιά τοῦ πολιτισμοῦ τήν παρακμή,
ἄν καί νεκρά, νά ὁμιλοῦνε.

3 Αυγούστου 2014

Τά πρέπει και τά μή

*Στην προσφιλή μου κουνιάδα
Ελένη Δ. Στούμπου - Καρανίκα,
ευγνώμων
για την αειθαλή της αγάπη.*

Στιγμές πού ασυλλόγιστα σπατάλησες
μέσα σέ πλήθος από πρέπει κι από μή,
μήν προσδοκᾷς στή ζωή σου πιά τή δύουσα
νά ἐπανορθώσεις κάθε τέτοια ἐπιλογή.

Μόνο, ἐπιλεγμένα δρέψε, ἄν μπορείς,
λίγα ἀπ' τά μαραμένα λούλουδα τῆς νιότης
κι ἀπόλαυσέ τα, ἀλλά καθόλου μή βιαστεῖς,
εἶναι πολλά ἐκεῖνα πού τά πρέπει και τά μή ἀποτρέψαν.

Κοίταξε στόν καθρέφτη τῆς ψυχῆς σου θαρρετά
καί δές τά εἶδωλα τῶν ἐπιθυμιῶν πού ἀχνοφέγγουν
κι ὅσο στῶν ζωντανῶν τόν κόσμο κατοικεῖς

ρίξε τους φῶς, δός τους πνοή καί ζήσε!

7 Αυγούστου 2014

Ἡρώϊνη

*Στους μαθητές μου
που, αναζητώντας απατηλούς παραδείσους,
έφυγαν νωρίς για το επέκεινα.*

Ὁ ἥλιος λάμπει
πάνω ἀπό τόν σκιερό χωματόδρομο.
Ὑπό τή σκέπη τῆς σκιᾶς
δύο νέοι
στῆς ἠρωϊνῆς τό ταξίδι παραδίνονται.

Τά κορμιά τους, ἀδύναμα,
θηρεύουν φρούδης εὐδαιμονίας στιγμές
κι οἱ πάσχουσες ψυχές τους
ΖΩΗ στήν ἄσπρη σκόνη ἀποζητᾶνε.

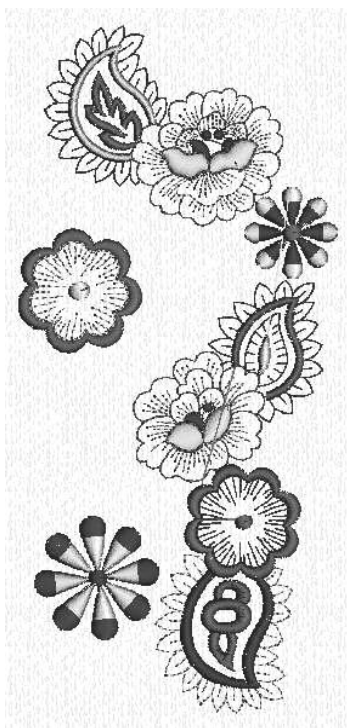
Μάταια!

Στήν ἐρημιά τοῦ κόσμου

οί ἀπελπισμένες τους κραυγές σπάνια φτάνουν.
Τά γερασμένα θέλω τους
ἐλπίδα γιά νέα καί θαλερή ζωή καμιά δέν ἔχουν.

22 Αυγούστου 2014

Τ' άνθρωπου ή φύση

*Όλοι θέλουν ν' αλλάξουν τον κόσμο,
αλλά κανείς δεν θέλει ν' αλλάξει τον εαυτό του.*

Λέων Τολστόι

Κανένα γεγονός
τή φύση τοῦ ἀνθρώπου δέν ἀλλάζει.
Ἀκόμα καί στά δύσκολα
μ' αὐτή ζεῖ καί πορεύεται καί ὑπάρχει.

Σέ ὧρες περισυλλογῆς
λάθη πού ἐξ αἰτίας της ἔπραξε θυμᾶται.
Τίς ἄλλες ὧρες
βούληση καμιά γιά νά τή μεταβάλει.

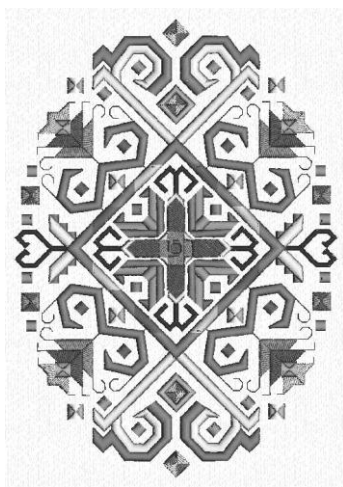
Στήν κενότητα τοῦ βίου
μάταιος μοιάζει ὁ μόχθος πού τολμάει,
πού τόν κάνει βαθιά νά δεῖ

κι ὅ,τι σέ λάθη ὀδηγεῖ νά τό ξεκάνει.

Προτιμᾷ λάθη ἴδια,
πανομοιότυπα, νά επαναλαμβάνει.
Λάθη, λάθη πολλά
καί δέν τόν μέλλει ποιά καρδιά πονάει.

Καί πρώτη ἀπ' ὅλες ἡ δική του!

24 Σεπτεμβρίου 2014

Ἄκτῆ Δυμαίων

Στήν Ἄκτῆ Δυμαίων
ἀραδιασμένα μνήμης σήματα
στοῦ πεζοδρομίου τήν ἄκρη ὀρθώνονται
μέ ἄνθη ἡμιθανῆ ἢ πλαστικά διακοσμημένα.

Τήν ἀσυλλογισιά τῆς νιότης μαρτυροῦν,
πού τήν ταχύτητα ἐρωτεύεται,
καί διδάσκουν, ἴσως, νουθετοῦν
τούς νέους, τούς γονεῖς, τήν πολιτεία.

Ἄν ὄχι, πολλά ἀκόμα τέτοια θά στηθοῦν
στή μνήμη τῆς ἀπολεσθείσας νιότης
νά τή θυμίζουν σ' ἄγνωστους περαστικούς,
πού βιαστικές ματιές ἐπάνω τους θά ρίχνουν.

7 Οκτωβρίου 2014

Θυσία

Μέ γαλανόλευκες τά φέρετρα τυλιγμένα
δεικνύουν τή θυσία τῶν παλικαριῶν
πού θύματα ἔπεσαν τῆς κρίσης, λένε.

Ψέματα! Ψέματα! Ὅχι, ἄλλα ψέματα!

Ἡ Πολιτεία, πού τά παιδιά της θυσιάζει,
γιά νά ξοφλήσει χρέη ἀδίστακτων πολιτικῶν,
ὀφείλει νά γνωρίζει πώς, ὅταν ξεχρεώσει,
δέν θά ἔχει νέους πιστά νά τήν ὑπηρετοῦν!

Ὅχι, ἄλλα ψέματα!

Καιρός οἱ ὑπαίτιοι νά θυσιαστοῦν!

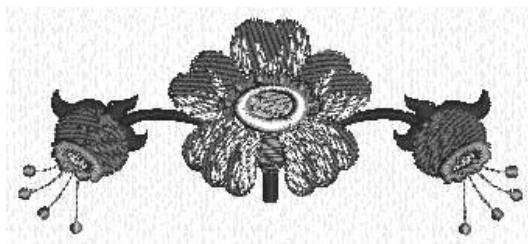
7 Οκτωβρίου 2014

Άπορία

*Για όλους τους αγαπημένους,
που ο χρόνος τους ταξίδεψε γι' αλλού.*

Πώς έγινε
πρόσωπα, πού πολύ αγαπήσαμε,
άπ' τή ζωή μας νά χαθοῦν;

8 Οκτωβρίου 2014

Τό ψέμα

Ἄλλ' οὐδέν ἔρπει ψεῦδος εἰς γῆρας χρόνου.

Σοφοκλής, απ. 62.1

Ὅταν τό ψέμα τή ζωή σου κυβερνᾶ,
ἔρχεται ἡ ὥρα,
πού ἄρκεῖ μόνο ἓνα ν' ἀποκαλυφθεῖ,
γιά νά σαρώσει
ὅλα ἐκεῖνα πού σχεδίαζες κρυφίως.

Ἔρχεται, ναί, μήν ἀμφιβάλλεις!
Πάντα ἔρχεται αὐτή ἡ ὥρα!

18 Οκτωβρίου 2014

Ειρήνη

*Ειρήνη είναι ένα ποτήρι ζεστό γάλα
κι ένα βιβλίο μπροστά στο παιδί που ζυπνάει.*

Γιάννης Ρίτσος, Βρές χρόνο

Τά παιδιά και οι νέοι
ἀγαποῦν τὴν Εἰρήνη.
Οἱ μεσήλικες καὶ οἱ γέροι
ἀγαποῦν τὴν Εἰρήνη.

Ὅμως, ἐκεῖνοι, οἱ λίγοι,
πού τὸν Πόλεμο ἀγαποῦν,
χωρὶς αἰδῶ, καθημερινά,
ὑπονομεύουν τὴν Εἰρήνη.

18 Οκτωβρίου 2014

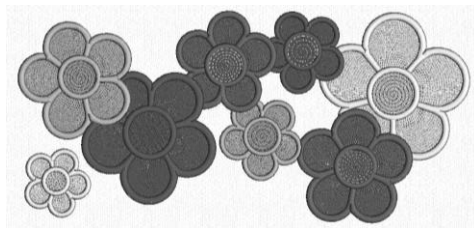

Λύτρωση

Έφυγες για να λυτρωθείς!

Μά, όταν κάποια καρδιά
για την αγάπη σου πονάει,
λύτρωση καμία δεν υπάρχει.

19 Οκτωβρίου 2014

Κορμί αγαπημένο

Τά χείλη, στοῦ κερασιού τό χρῶμα,
χαμόγελα σκορπίζανε.

Τά μάτια, ἴδια λιοκούκουτσα,
λάγνες ματιές πετούσανε.

Τό κορμί, ἀγλάισμα τῶν ὀφθαλμῶν,
ἐρατεινά παραδινότανε.

Τώρα,
τά χείλη τά ἠδονικά σιγήσανε,
τά λάγνα μάτια δύσανε,
τό ποθητό κορμί ταξίδεψε
καί τά χέρια,
ἄχ! τ' αγαπημένα χέρια,
ἄλλο κορμί ἀγκαλιάζουν,
ἄλλο κορμί ποθοῦν.

23 Οκτωβρίου 2014

Τά βιβλία

*Στη Μαρία Γ. Σμυρνιώτη,
για τη διάρκεια της φιλίας μας,
που γεννήθηκε στις σχολικές αίθουσες
και βεβαιώνει το μεγαλείο της σχέσης
Μαθητή Δασκάλου.*

Σέ ἀνήλιαγο καί σκοτεινό κατώγειο
βιβλία μέ ἀγάπη δωρισμένα,
χρόοοοοονια τώρα,
στῆς ὑγρασίας τήν ἀγκαλιά
καί τῶν ζουφίων τή συντροφιά
εἶναι παραδομένα.

Ἀπό τοῦ χρόνου τή μανική φθορά
καί τῶν ἀνθρώπων τήν ἀδιαφορία,
ἄν ἐπιζήσουν,
ἴσως, σέ χρόνο μέλλοντα, ἔρθουν κάποιοι
πού ὡς παραμελημένα

ἀλλά ἄξια παραπαίδια θά τά ἀγαπήσουν.

Αὐτοί ἀπό τή σκοτεινιά τοῦ κατωγείου,
ὅπου ὡς ζωντανοί νεκροί θαμμένα εἶναι,
στό φῶς τῆς μέρας
τά ὑγρά τους σώματα θά ἀνασύρουν
τό μοναδικό τους φῶς
μέ γαλαντομία γιά νά σκορπίζουν.

28 Οκτωβρίου 2014

Τό «ΟΧΙ»

Τοῦ «ΟΧΙ» ἡ μέρα σήμερα
θυμίζει ὅλα τὰ «ΟΧΙ» πού εἰπωθῆκαν.

Στίς μέρες μας,
μικρόνοες οἱ ηγέτες μας,
τήν ἀξία καί τή δύναμη τῶν «ΟΧΙ»
λησμονοῦν
καί μέ ἐθελόδουλη ἐμμονή
μόνο στά «ΝΑΙ» ὑποκύπτουν.

Τό «ΟΧΙ», τό σωστό, νά πείς
θέλει ψυχή βαθιά,
πού τὰ εὐχάριστα ἐφήμερα ἀγνοεῖ
καί πού τῆς Ἱστορίας τό βάρος
ἀγόγγυστα στούς ὤμους της σηκώνει.

Τά «ΟΧΙ»
θέλουν Λεωνίδα, Παλαιολόγο, Μεταξᾶ,...
νά πεί τό «Μολών λαβέ»,

νά πεῖ τό «Τὸ δὲ τὴν πόλιν σοι δοῦναι,
οὔτ' ἐμόν ἐστιν
οὔτ' ἄλλου τῶν κατοικούντων ἐν ταύτῃ· ...»,
νά πεῖ τό «ΟΧΙ!»,...

Συχνά, ἀργεῖ,
ἀλλά πάντα ἐγείρεται μιά γενναία ψυχή,
πού ἔνα βροντόφωνο «ΟΧΙ» ἐκστομίζει.

Μὴν ἀμφιβάλλεις,
ἡ Ἱστορία διδάσκει πὼς ἐγείρεται.

28 Οκτωβρίου 2014

Παρελάσεις

Κάποτε, οί παρελάσεις ήτανε γιορτή!
Ήτανε μνήμη καί περηφάνια Έθνική!

Τώρα, εἶναι γιά λίγους, ἐκλεκτούς,
πού, προστατευμένοι ἀπό τοῦ κόσμου τήν ὀργή,
«τιμοῦνε» μέ εὐαρέσκεια ὑβριστική ἀγῶνες,
πού δέν ἔχουν σχέση μέ τή δική τους τή ζωή.

Ἐπιλήσμονες, ἀνιστόρητοι, ἐπικίνδυνοι, ἀδαεῖς
τόν λαό πού τούς ἐξέλεξε ἀποπέμπουν
καί ἠδονίζονται ὡς ἄλλοι μονοκράτορες
μέ τό θέαμα τῶν παρελαυνόντων πού τούς χαιρετοῦν.

Κάποτε, οί παρελάσεις ήτανε γιορτή!
Ήτανε μνήμη καί περηφάνια Έθνική!
Τώρα, κραυγάζουν γιά τήν ἀδικαιολόγητη ὑποταγή!

28 Οκτωβρίου 2014

Ψέματα

*Ἀδύνατόν ἐστι καταμαθεῖν παντός νόον
φέροντα κρυπτὴν ἔνδοθεν πονηρία.*

Μένανδρος, 1.189

Ὅταν λησμονεῖς καί συγχωρεῖς
ψέματα πού σοῦ εἶπαν,
νά εἶσαι βέβαιος
πώς, πάλι, ἄλλα θά σοῦ εἰποῦν
χωρίς αἰδῶ
καί πάλι τήν καρδιά σου
θά ραγίσουν.

14 Νοεμβρίου 2014

Ὁ τάφος

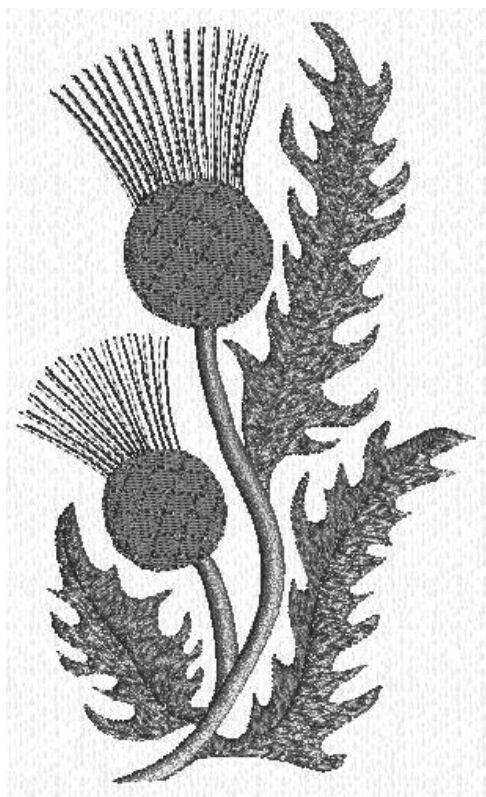
Της αείμνηστης φίλης Αθηνάς Χ. Μίχου.

Λιτός ὁ τάφος,
χωρίς καμιά ἀναμνηστική φωτογραφία
τῶν νεκρῶν πού στά σπλάχνα του ἔκλεισε.
Μόνο, ἕνας σταυρός, ἕνα καντήλι
καί μιά πλάκα ἀπό μάρμαρο λευκό
πού τά ὀνόματά τους ἀναφέρει.
Τελευταῖο στή λίστα τοῦ θανάτου
τό ὄνομα καί τό ἐπώνυμο ἀγαπημένης νεκρῆς.
Μόνο, τό ὄνομα καί τό ἐπώνυμο,
τίποτα ἄλλο πού τά νιάτα
καί τήν ἐν ζωῇ δράση της
σέ ἀγαπημένους νά θυμίζει
ἢ σέ περαστικούς νά γνωστοποιεῖ.

Τίποτα ἄλλο! Ἀπολύτως τίποτα.

Μέ τόση απουσία ζωής,
ὁ θάνατος πió οἰκεῖος μοιάζει!

26 Νοεμβρίου 2014

Ἡ ἐπέτειος

*Ὄταν ἡ συμφορὰ συμφέρει,
λογάριαζέ την γιά πόρνη.*

Οδυσσέας Ελύτης, Μαρία Νεφέλη

Τόν ἔφηβο
πού, γιά παράλογη αἰτία,
τά μάτια του γιά πάντα ἔκλεισε,
βγαίνουν στό δρόμο
μέ πορεῖες νά τιμήσουν.
Ὅμως, κάθε ἐπέτειος,
ἴδια κάθε φορά ἐξέλιξη ἔχει.

Ἡ πορεία τῆς θύμησης
καί τῆς τιμῆς
σέ δακρυγόνα πνίγεται
καί σέ βίαιες
καί καταστροφικές συγκρούσεις

καταλήγει.

Είναι απόδοση τιμῆς αὐτή;

Ἄν ὁ νεκρός εἶχε φωνή,
ποιοῦ εἶδους τιμῆ
ἄραγε θά ζητοῦσε;

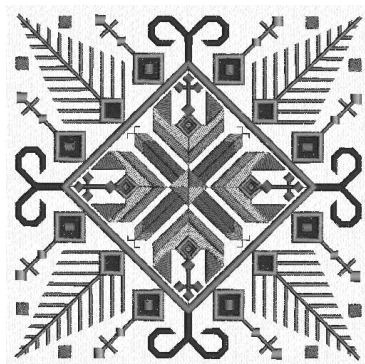
6 Δεκεμβρίου 2014

Όταν...

Όταν τά βόρεια προάστια
του κλεινού άστεως
κάνουν επανάσταση,
νά φοβᾶσαι πώς κάτι κακό
τούς πληβείους αναμένει.

9 Δεκεμβρίου 2014

Ἑορταστικό

*Βίος ἀνεόρταστος
μακρή ὁδός ἀπανδόκευτος.*

Δημόκριτος, απ. 230.1-2

Ἀπ' τόν Νοέμβρη
κάποιοι βάλανε τά γιορτινά τους.
Ἡ πόλη,
ἀκολουθῶντας τούς ρυθμούς τῆς ἐποχῆς,
λαμπιόνια κι ἀστεράκια ἀνάβει
σέ δημόσια κτίρια καί ὁδούς.

Μέ τή γιορταστική ἀτμόσφαιρα
ἀναμένουν, λέει,
ἡ διάθεσή τους νά βελτιωθεῖ,
ἡ καρδιά τους ἀπό χαρά νά φωτιστεῖ,
τό πρόσωπό τους ἀπό εὐτυχία νά πληρωθεῖ,
καί φυσικά, ὅλων τῶν ἀνωτέρω βοηθούντων

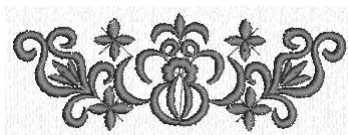
ή αγορά νά αναθερμανθεῖ.

Ἀναμένουν...

Ὅμως, μέ τόσο στολισμό ἐξωτερικό
μόνο οἱ ὀφθαλμοί μαγεύονται,
ὄχι ἡ ψυχή!
Αὐτή, μέ τά οὐσιαστικά γητεύεται,
μ' αὐτά εὐωχεῖται,
μ' αὐτά εὐδαιμονεῖ!

Ἐν ἀναμονῇ τῶν ἑορτῶν,
ἄς γεμίσουν οἱ καρδιές μ' ἐλπίδα
πώς πολλά ἀπ' τά ποθούμενα
ἀληθινά θά βγοῦν!
Ὅταν διαβοῦν οἱ ἑορτές,
ὑπάρχει χρόνος ἀρκετός
γιά τή βασιμότητα τῶν ἐλπίδων
νά ἀναρωτηθοῦν.

9 Δεκεμβρίου 2014

Ἑλένη

*Ὡς ἄρ' ἔφαν, Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ
δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα φίλον τέκος ἴζευ ἐμεῖο,
ὄφρα ἴδη πρότερόν τε πόσιν πηούς τε φίλους τε·*

Ὅμηρος, Γ 161-163

Ὅμορφη ὡς θεά ἢ Ἑλένη
στίς Σκαιές Πύλες
σέ τόνο οἰκεῖο
μέ τόν Πρίαμο κουβεντιάζει.

Θεῶνται τό ἑλληνικό στρατόπεδο
κι ἐκείνη, μέ γνώση βέβαιη,
τίς χάρες τῶν βασιλέων δοξολογáει·
τοῦ ἀρχιστρατήγου Ἀγαμέμνονος,
τοῦ μετρημένου στά λόγια Μενελάου,
τοῦ Ὀδυσσέως τοῦ πολύβουλου,
τοῦ γενναιοψύχου Αἴαντος

καί τοῦ λαοφιλοῦς Ἰδομενέως!

Μέ βλέμμα ἀνήσυχο
τούς τολμηροῦς Διόσκουρους, τ' ἀδέλφια της,
μέσα στό πλῆθος τῶν γενναίων
μάταια ἀποζητάει.

Τήν ἄωρη θανή τους μή γνωρίζοντας
θαρρεῖ πώς γιά τίς δικές της τίς πομπές
ἀντάμα μέ τούς ἄλλους βασιλεῖς
στή στρατοπέδευση δέν εἶχαν πάει!

Φροῦδος συλλογισμός καί φρούδη ἐλπίδα!

Ἡ Ἑλένη,
μοιραία, τραγική
καί εὐτυχής στήν ἄγνοιά της,
ἀντί γιά θρῆνο ἀδελφικό,
ψηλά ἀπ' τῆς Τροίας τά πανώρια τείχη,
λούζει τό βλέμμα της
μέ τόν ἀνθό τῶν βασιλέων
πού, πρίν κοσμήσει μέ τά κάλλη της
τοῦ Πριάμου τά παλάτια,
ἓνας ἀπ' αὐτούς ὁμόκλινός της ἦταν.

15 Δεκεμβρίου 2014

Άγαπήθηκες

Πάρα πολύ άγαπήθηκες!

Μά, τό σθένος σου αδύναμο
ν' αντέξει τόση αγάπη!

25 Δεκεμβρίου 2014

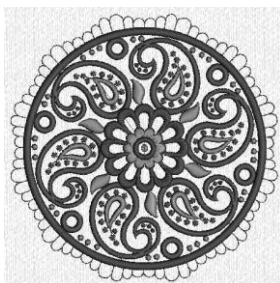

Εἶπες...

Κανένας δέν μέ σκέφτεται,
κανείς δέν μέ καταλαβαίνει, εἶπες.

Ὅμως, πολλές βραδιές
μόνο γιά σένα
ὑπνος τά μάτια μου δέν ἔκλεισε
κι ἡ σκέψη μου
μόνο σέ σένα ἦτανε δοσμένη.

4 Ιανουαρίου 2015

Μισεμός

15 χρόνια μετά

Μέ πόνο ανείπωτο,
στό νιόσκαφό σου μνήμα στάθηκα.

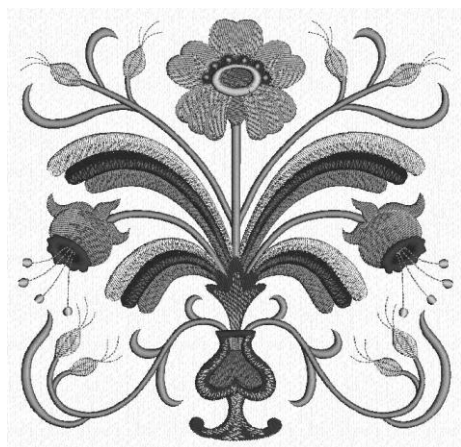
Τά λούλουδα,
ἀγάπη τῆς ζωῆς σου ἀξετίμητη,
ριγμένα πάνω στό ὑγρό τό χῶμα
ἀναρριγοῦν σέ κάθε ἀνέμου φύσημα
καί θρηνωδοῦν, καθώς μαραίνονται,
γιά τόν ἀδόκητο τόν μισεμό σου.

Καί τό δικό σου τό κορμί τ' ἀγαπημένο
βαθιά στή μαύρη γῆ
καί δέν μπορῶ τήν ὄμορφη θωριά του
στή μοναξιά τοῦ τάφου νά νογῶ.
Ναί, δέν μπορῶ τό θεῖο σου πρόσωπο
μέ τά γελούμενα τά μάτια

καί μέ τά χείλη σου τά πορφυρά
ἀνέκφραστο στόν Ἴδη νά γροικῶ.

Ἀνείπωτος ὁ πόνος καί βουβά θρηνηῶ
ἐδῶ, δίπλα στόν τάφο σου
καί δέν γνωρίζω χωρίς σου πῶς νά ζῶ.

4 Ιανουαρίου 2015

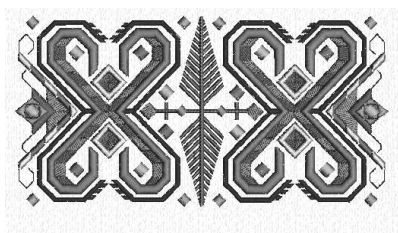

Καλῶς νά ὀρίσει

Ἄν γιά καλό ἐπέστρεψε,
καλῶς νά ὀρίσει!

Ἄν, ὅμως, δεινά προσιωνίζει ὁ ἐρχομός,
καλύτερα ποτέ μὴν εἶχε γίνει!

10 Ιανουαρίου 2015

Τῆς Πλάκας τό γεφύρι

Ὡς κεραυνός ἐν αἰθρία ἢ εἶδηση!
Κατέρρευσε τῆς Πλάκας τό γεφύρι!

Τοῦ Ἀράχθου ὁ ὑποταγμένος δαίμονας
διά μιᾶς τά κραταιά συντρίμμια καταπίνει
κι ἐλεύθερος στῆς κοίτης τῆ ροή
χαίρεται γιά τήν ἀκηδία τῶν θνητῶν
καί πού, γιά δικό του θρίαμβο,
ἓνα γεφύρι κόσμημα σωρός ἐρειπίων ἐγίνη.

Αὔριο, ἴσως, μετά τόν θρῆνο καί τίς οἰμωγές,
τή μάταιη ἀναζήτηση εὐθυνῶν καί τά τοιαῦτα,
ἄλλο γεφύρι στή θέση τοῦ παλιοῦ θά ὑψωθεῖ
καί θά θυμίζει σέ ντόπιους καί περαστικούς
πώς μέ τήν ἀτέρμονη σιωπή τους τά μνημεῖα μας
βοοῦν γιά τῆς σωτηρίας τους τήν ἀνάγκη.

2 Φεβρουαρίου 2015

Ἡ μαντιλοδεμένη

Του λογοτέχνη Σταύρου Ιντζεγιάννη

Στή ρίζα τοῦ πεσμένου γεφυριοῦ
μιά μαντιλοδεμένη ἐστάθη.

Κοιτάει τόν θολωμένο Θεοπόταμο δακρῦζοντας
καί τοῦ παραπονιέται:

*«Ποτάμι μου, περήφανο, χιλιοτραγουδισμένο
γιά δέ λαλεῖς, γιά δέ μιλεῖς, γιά δέ θρηνεῖς μαζί μου;
Τόν ἄντρα μ' νιό τόν ἔπνιζες στά ἄγρια νερά σου·
τόν πόνεσα, τόν θρήνησα κι ἀκόμα μαῦρα βάνω!
Τό δόλιο τό γεφύρι μας, πού 'ταν παρηγοριά μας,
τί σοῦ 'φταιξε, ποτάμι μου, καί μέσα σου τό πῆρες;»*

Ὁ ποταμός τήν ἄκουσε καί τίς ἀπολογιέται:

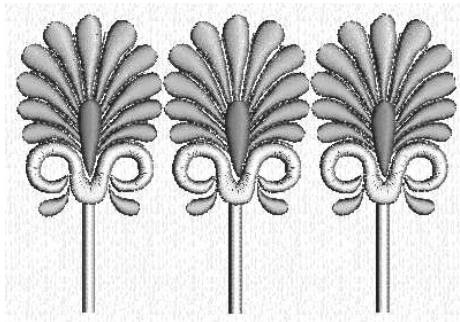
*«Γυναίκα, χήρα ἔμεινες, τόν πόνο σου τόν νιώθω,
ὁμως, καλή γυναίκα μου, καθόλου δέν σοῦ φταίω,
τί ὁ ἄντρας σου ἀψήφησε τά ὀρμητικά νερά μου
μ' ἀλογισιά τά πέρναγε κι ἐκεῖνα τόν ἐπνίζαν!
Καί τό γιοφύρι τ' ὁμορφο μέ τήν ψηλή καμάρα,*

*δέν ἤθελα νά γκρεμιστεῖ μέσ στά θολά νερά μου!
Ἀφρόντιστο κι ἀνέγνωιαστο στά γηρατειά τ' ἀφῆσαν
καί σέ γερή κατεβασιά τά θέμελά του τρίξαν».*

Ἄκουσε τήν ἀπηλογιά ἡ μαντιλοδεμένη,
κι ἔσυρε θρῆνο ἀλλιώτικο καί τά βουνά ριγῆσαν.
Ξόμπλιασε μοιρολόι πονεμένο, Ἑπειρώτικο,
πού τή μοίρα τοῦ γεφυριοῦ καί τή δική της ἱστοροῦσε!
Πῆρε ὁ ἀχός τό τραγικό, μάταιο, τραγούδισμά της
καί τό ἔστειλε πολύ μακριά, στήν ἐρημιά τοῦ κόσμου,
γιά νά τούς πεῖ παράπονα πού τελειωμό δέν ἔχουν
τί αὐτή τόν ἄντρα τ' ἔχασε κι ἡ Πλάκα τό γεφύρι!

3 Φεβρουαρίου 2015

Λυσιμελής πόνος

Του συντρόφου μου

Δύσκολο
σῶμα ἀγαπημένο νά πονεῖ
καί νά μή δύνασαι
λίγο ἀπό τόν πόνο τόν λυσιμελῆ
δικό σου νά τόν κάμεις.

18 Φεβρουαρίου 2015

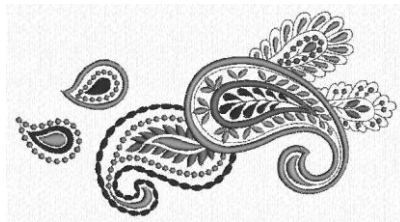

Ἐρώτημα

Της φίλης Σοφίας Δ. Ευθυμίου

Ἡ ἀδυσώπητη ὀδύνη τῆς ψυχῆς
κι ὁ πόνος τοῦ κορμιοῦ ὁ ἀφόρητος,
ὡς τιμωροί ἢ ὡς παιδαγωγοί
ἢ καί μέ τίς δύο μορφές
ἢ γι' ἄλλο λόγο
στή ζωή μας φθάνουν;

20 Φεβρουαρίου 2015

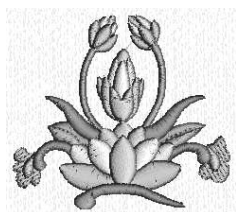
Ὁ αὐτόχειρας

*Σ' όλους τους ΕΦΗΒΟΥΣ και τους ΝΕΟΥΣ,
οι οποίοι, μην αντέχοντας την ψυχολογική
και τη σωματική βία συνανθρώπων τους,
αναζήτησαν τη λύτρωση στον ΘΑΝΑΤΟ.*

Κόσμος πολύς στό ξόδι του!

Κανένας στήν ἀπελπισία
πού αὐτόχειρα τόν ἔχρισε.

18 Μαρτίου 2015

Πείνα

Σέ μία στενή τῆς πόλης ρύμη,
κάθετη στήν πολύβουη κοσμική ὁδό,
πού τ' ὄνομα τοῦ ἔθνομάρτυρα Ρήγα ἔχει,
ἀπροσδιορίστου ἡλικίας ἄνθρωπος
τή ζήση του παλεύει νά οἰκονομήσει.

Σέ στάση μετανοίας καί προσευχῆς,
δίπλα σέ κάδο ἀπορριμμάτων,
γυρεύει σέ σακούλα μαύρη ἀνοιχτή
κάποιο ἀπό τά πεταμένα ἀγαθά,
πού χορτασμένοι ἐκεῖ πετάξαν.

Μιά ἀνάσα ἀπό τόν περικαλλῆ ναό
τοῦ πολιούχου πρωτοκλήτου Ἀνδρέα,
ἀδιάφορος γιά τῆς πόλης τή βουή
καί τῶν περαστικῶν τήν ἀμεριμνησία,
τή ζήση του ἀγωνίζεται νά οἰκονομήσει.

Πάτρα, 18 Μαρτίου 2015

Περιεχόμενα

Τά λιμάνια	7
Τό μέγα ἀμάρτημα	8
Παράθυρα σφαλιστά	10
Μέρα γιορτῆς	12
Ἄνθρωποι	14
Ἀχαριστία	17
«Ἐς ἔδαφος φέρειν...»!	19
Ἡ κόρη	21
Ἐκτίμηση	23
Συμβουλή	24
Φυγή	25
Πλησμονή	26
Ἐπαρση	28
Οὔτε φωνή	30
Ἐφήμερες χαρές	32
Μαβί τοῦ δειλινοῦ	33
Ἐκποίηση	34
Χαρμολῦπες	36
Αὐγή καί Ροδαυγή	38
Πάλι	40
Μιλούσαμε...	41
Ἡ ὄμορφη	43
Τῶν παιδιῶν τό αἷμα	44
Τά πρέπει καί τά μή	46
Ἡρωίνη	48
Τ' ἀνθρώπου ἡ φύση	50

Ἀκτή Δυμαίων	52
Θυσία	53
Ἀπορία	54
Τό ψέμα	55
Ειρήνη	56
Λύτρωση	57
Κορμί ἀγαπημένο	58
Τά βιβλία	59
Τό «ΟΧΙ»	61
Παρελάσεις	63
Ψέματα	64
Ὁ τάφος	65
Ἡ ἐπέτειος	67
Ὅταν...	69
Ἑορταστικό	70
Ἑλένη	72
Ἀγαπήθηκες	74
Εἶπες...	75
Μισεμός	76
Καλῶς νά ὀρίσει	78
Τῆς Πλάκας τό γεφύρι	79
Ἡ μαντιλοδεμένη	80
Λυσιμελής πόνος	82
Ἐρώτημα	83
Ὁ αὐτόχειρας	84
Πεῖνα	85

Προδημοσιεύσεις

- σ. 12: **Μέρα γιορτής**, <http://users.sch.gr/panlampri/Piimata.html>
- σ. 24: **Συμβουλή**, Παναγιώτα Α. Φάσσαρη - Στούμπου, Θυμάμαι..., σ. 7.
- σ. 32: **Έφήμερες χαρές**, <http://users.sch.gr/panlampri/Piimata.html>
- σ. 33: **Μαβί τοῦ δειλινοῦ**, <http://users.sch.gr/panlampri/Piimata.html>
- σ. 38: **Αὐγή καί Ροδαυγή**, οπισθόφυλλο 2^{ης} έκδοσης της «Ροδαυγής», εφημερίδα «Η ΡΟΔΑΥΓΗ», αρ. φύλλου 143, Απρίλιος - Ιούνιος 2016, σ. 3, http://rodavgiartas.blogspot.com/2016/07/blog-post_39.html
- σ. 44: **Τῶν παιδιῶν τό αἶμα**, περιοδικό «Έκφραση», Μάρτιος 2016, τ. 3, σ. 17.
- σ. 63: **Παρελάσεις**, <http://users.sch.gr/panlampri/Piimata.html>
- σ. 70: **Έορταστικό**, Δημοσιεύτηκε στην περιοδική έκδοση «εν αιθρία» της Οικολογικής Κίνησης Πάτρας (ΟΙ.ΚΙ.ΠΑ.), Ιανουάριος 2015, τ. 255, σ. 12 & στην εφημερίδα «Η ΡΟΔΑΥΓΗ», αρ. φύλλου 137, Οκτώβριος - Δεκέμβριος 2014, σ. 3.
- σ. 77: **Μισεμός**, Παναγιώτης Β. Λάμπρης, Μαρτυρίες, 2018, σ. 25.
- σ. 80: **Τῆς Πλάκας τό γεφύρι**, Περιοδικό «Άπειρος χώρα», Φεβρουάριος 2015, τ. 168, σ. 35.
- σ. 81: **Ἡ μαντιλοδεμένη**,
Αναρτήθηκε: http://aetostz.blogspot.gr/2015/02/blog-post_32.html
<https://www.facebook.com/arhiogefirion>
<https://www.facebook.com/marousio.hotel>
<https://www.youtube.com/watch?v=4PH9OszXli0>
<http://cityzentv.gr/i-mantilodemeni-to-mirolou-tou-gefiriou-tis-plakas/>
Δημοσιεύτηκε: Εφημερίδα «Η ΡΟΔΑΥΓΗ», Οκτώβριος - Δεκέμβριος 2016, αρ. φύλλου 145, σ. 6.

Εφημερίδα "το βουργαρέλι", Ιούλιος - Σεπτέμβριος 2017, αρ. φύλλου 255, σ. 5.

σ. 85: **Ό αυτόχειρας**, Περιοδικό «Άπειρος χώρα», Μάρτιος 2015, τ. 169, σ. 5 (όπου το έχρισε εγράφη ως έκανε, όπως αρχικά είχε γραφεί).

Σημείωση: Οι εικόνες των εσωτερικών σελίδων προέρχονται από παραδοσιακές ενδυμασίες: <http://www.costumes.gr>

Σύντομο βιογραφικό σημείωμα

Παναγιώτας Π. Λάμπρη

Η **Παναγιώτα Π. Λάμπρη** γεννήθηκε στη Ροδαυγή Άρτας. Είναι απόφοιτος της Φιλοσοφικής σχολής του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και υπηρετεί στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση. Αρθρογραφεί, δημοσιεύει βιβλιοπαρουσιάσεις και μελέτες κι έχει βραβευτεί σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς. Το **2006** εξέδωσε τη λαογραφική μελέτη "**Ροδαυγή - Το Ρόδο της Αυγής**", το **2009** τη συλλογή διηγημάτων "**Το χάσικο ψωμί**", το **2011** τη μελέτη "**Κωνσταντίνος Α. Διαμάντης, ο Ιστορητής**", το **2014** την ποιητική συλλογή "**Εν όδύναις**", το **2015** τη μελέτη "**Η Μνήμη της Γεύσης - Αρχέγονων Ηπειρωτικών Εδεσμάτων Συναγωγή**", το **2016**, σε δεύτερη έκδοση, το βιβλίο της "**Ροδαυγή - Το Ρόδο της Αυγής**" και το **2017** τις ταξιδιωτικές εντυπώσεις "**Σε δρόμους της Κίνας**".

Για περισσότερα βλέπε: <http://users.sch.gr/panlampri/>

ISBN: 978-618-00-0485-4